

Για τη μετάνοια και την εξομολόγηση.

Άγιος Άνθιμος της Χίου.

Ο Θεός έγινε για τον άνθρωπο άνθρωπος· και τον άνθρωπο τον έκαμε θεό κατά χάρη. Ενώθηκαν η θεότητα με την ανθρωπότητα και έγινε ο Θεός Θεάνθρωπος· και τον άνθρωπο επίσης τον έκαμε θεάνθρωπο. Αλλά, ας εξετάσουμε τον εαυτό μας όλοι, να δούμε, έχουμε καμιά ομοιότητα με τον Θεό; Μοιάζουν τα ήθη μας με τα ήθη του Θεού;

Μήπως και εμείς δεν πρέπει, αδελφές, να φροντίσουμε να καθαρίσουμε την ψυχή τη δική μας, για να ενωθούμε με την Θεότητα και να πάμε στη βασιλεία των ουρανών; Διότι είναι αδύνατο να πάμε, όταν έχουμε μολυσμούς. Πώς είναι δυνατόν να πάμε, αφού τον Αδάμ για μια και μόνη αμαρτία, για μια και μόνη παρακοή τον έβγαλε από τον παράδεισο; Εμείς μια αμαρτία έχουμε; Σε μια παρακοή πέφτουμε; Αμέτρητα είναι τα αμαρτήματα τα δικά μας.

Και ποιος μπορεί λοιπόν να σωθεί; Ο άνθρωπος κάθε στιγμή σφάλλει· και με έργο και με λόγο και με λογισμό. Κάποιος φιλόσοφος εξέτασε τον εαυτό του μία ημέρα και βρήκε πάνω του εκατόν εβδομήντα λάθη! Που ήταν και φιλόσοφος! Εξέτασε άλλον και βρήκε και σ' αυτόν τριακόσια λάθη και

πάνω. Σε μύρια σφάλματα πέφτει ο άνθρωπος από το πρωί μέχρι το βράδυ. Ακόμα και στον ύπνο του· και εκεί που κοιμάται τον πολεμεί ο σατανάς.

Γι' αυτό ο καλός Θεός έφερε και άλλο μέσον προς σωτηρία του ανθρώπου, την εξομολόγηση. Ο λουτήρας είναι η εξομολόγηση. Είσαι μολυσμένος από την κορυφή μέχρι τα νύχια και έτρεξες στον λουτήρα; Λαμπρύνθηκες. Έκαμες ό,τι σου είπε ο πνευματικός; Σώθηκες. Έβαλε ο πνευματικός την δεξιά του επάνω στην κεφαλή σου και σου είπε «έσο συγκεχωρημένος», αμέσως υπεγράφη και στους ουραμούς.

Θα μου πεις: εκείνη την ώρα μετανιώ, ύστερα πάλι πέφτω στα ίδια· τι να κάνω; Πάλι στη εξομολόγηση· κάθε ημέρα αν είναι δυνατόν να τρέχουμε στην εξομολόγηση. Όχι όμως με δικαιολογίες, όχι να πάμε να πείσουμε τον πνευματικό ότι δεν φταίμε ή ότι άλλος μας παρακίνησε και σφάλαμε. Αλλά να τρέχουμε με μετάνοια, με συντριβή, με ταπείνωση. Πέσαμε; Πάλι να τρέξουμε. Πάλι και πάλι. Έως πότε; Έως τέλους της ζωής μας.

Τι πρέπει να γίνει; Ό,τι έγινε με τον ληστή. Πάνω στον σταυρό καρφωμένος εκείνος ο ληστής, φορτωμένος φόνους, κλοπές, κακουργήματα και άλλα διάφορα αμαρτωλά είδη, βουτηγμένος στην αμαρτία από τα νύχια μέχρι την κορυφή. «Ποιος θα με συγχωρέσει εμένα;» έλεγε μέσα του· «ποιος θα με συμπαθήσει; Αυτός αναμάρτητος, εγώ αμαρτωλός· αυτός αθώος, εγώ κακούργος». Γύρισε λοιπόν και κοίταξε τον Χριστό με ένα βλέμμα· μα τι βλέμμα ήταν εκείνο; Ικετευτικό· όλο αγάπη, όλο γλυκύτητα, όλο συμπάθεια, όλο μετάνοια· και του λέει: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου». Θυμήσου, Χριστέ μου, λυπήσου με, Θεέ μου, και πάρε με και μένα στη βασιλεία σου.

Τον παρέβλεψε ο Χριστός; Τον αποστράφηκε; Δεν τον άκουσε; Όχι, ευθύς τον άκουσε· αμέσως του έδωσε αυτό που του ζήτησε. Πιο γρήγορα πήγε ο ληστής στη βασιλεία των ουραμών παρά ο Χριστός.

Θα πείτε: άραγε μπορώ να επιτύχω και εγώ αυτό που πέτυχε ο ληστής; Πώς; Ο ίδιος Χριστός είναι· από εμάς εξαρτάται· από τη δική μας επιμέλεια.

Διότι η επιμέλεια και η αμέλεια είναι δυο δυνατά μέσα· ή να μας ενώσουν με τον Θεό ή να μας χωρίσουν από αυτόν. Η επιμέλεια είναι ένα σίδερο πολύ πυρωμένο· η δε αμέλεια είναι ένα σίδερο μπουζί κρύο, το οποίο όσο και να το κτυπά ο σφυροκόπος, ουδέποτε μπορεί να μαλακώσει, για να φτιάξει τίποτα.

Θα πείτε: μπορούμε να γίνουμε όλοι έτσι; Μπορούμε, όταν θέλουμε. Να τρέχουμε κοντά Του με την ίδια θέρμη, με την ίδια μετάνοια, με την ίδια αγάπη που έτρεξε και ο ληστής. Να ενωθούμε μαζί Του· στιγμή δεν χάνει εκείνος. Γι' αυτό ήλθε. Και ιδού, Τον βλέπουμε πάνω στο μαύρο ξύλο κρεμασμένο να μας περιμένει. Εκεί καρφωμένος πάνω στον σταυρό, ανάμεσα σε τόσους φρικτούς πόνους, φώναξε εκείνα τα γλυκά-γλυκά λογάκια: «Πάτερ μου, συγχώρεσέ τους· δεν ξέρουν τι κάνουν». Αυτό τον λόγο είπε για όσα του προσφέραμε εμείς οι αχάριστοι. Παρακάλεσε τον ουράνιο Πατέρα Του να μας συγχωρέσει.

Αυτό να λέμε και εμείς πάντοτε για ό,τι μας προσφέρουν οι άλλοι. Μπορεί να το λέμε και μεις, αλλά όταν μας τύχει περίσταση, θυμώνουμε τόσο πολύ, ώστε σαν να φονεύουμε τον άλλο. Γι' αυτό ο πνευματικός κανονίζει τον θυμώδη με τον φονιά· διότι πρώτα θα ταραχθείς από τον θυμό και κατόπιν θα φονεύσεις. Γι' αυτό ο καλός Θεός δεν παύει να δίνει εμπνεύσεις καλές μέσα στα μυαλά του ανθρώπου. Άλλοτε φωτίζει τον ίδιο, άλλοτε του στέλνει μια παρηγοριά από άνθρωπο, άλλον του φανερώνει κανένα σημείο· με κάθε μέσον προσπαθεί η άπειρη ευσπλαχνία Του να οικονομήσει τρόπους, ώστε να τον βοηθήσει· να τον φέρει κοντά Του και να σωθεί. Με τρόπους που μόνο εκείνος γνωρίζει, δίνει βοηθήματα στον άνθρωπο.

Μήπως από εμάς όλους λείπουν τα βοηθήματα, αδελφές; Τι είναι το άγιο Ευαγγέλιο; Τι είναι οι λόγοι των Προφητών, των Αποστόλων, των θεοφόρων Πατέρων; Δεν είναι ουράνια μελωδήματα, δεν είναι μελίρρυτα άσματα που ακούμε καθημερινώς και γλυκαίνουν την καρδιά μας και ενθαρρύνουν την ψυχή μας και μας παρηγορούν και μας δυναμώνουν και μας στερεώνουν; Τι είναι; Δεν είναι όλα αυτά εμπνεύσεις θεϊκές; Δεν είναι ουράνια και αγγελικά μελωδήματα; Δεν είναι βοηθήματα και οικονομίες της θείας ευ-

σπλαχνίας; Σε όλους μας τα παρέχει άφθονα· διότι ήλθε, για να μας σώσει όλους.

Μήπως το μυστήριο της εξομολόγησεως δεν είναι μια θεϊκή οικονομία; Δεν έβγαλε ο Θεός τους πνευματικούς και τους έδωσε εξουσία να λύνουν και να δένουν επί της γης, για να μην κολασθεί κανένας μας; Είπε ο πνευματικός «έσο συγκεχωρημένος», ευθύς υπεγράφη και στους ουρανούς· και είσαι δεκτός να πλησιάσεις στον Θεό...

Εμείς που πιστεύουμε στον Χριστό μήπως τα έχουμε αυτά; Ο Κύριος να γίνει ίλεως για όλους μας· η ευσπλαχνία του είναι άπειρη. Κανείς όμως δεν πρέπει να φεύγει κολασμένος απ' αυτή τη ζωή. Ας τρέχουμε όλοι κοντά Του με τη μετάνοια και την εξομολόγηση. Αλλά μας γελά εκείνο το «αργότερα-αργότερα». Νομίζουμε ότι έχουμε ακόμα καιρό και παραμελούμε.

(27 Νοεμβρίου 1955).

**Από το περιοδικό “Ορθ. Φιλόθεος Μαρτυρία”, Διδαχές από άγιες μορφές,
Εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σελ. 28.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>